

**O, DIE GRAVEN UIT HET
HOLLANDSCHE HUIS**
door J. L. F. DE LIEFDE.

Frits moest ze leeren, al die namen. Met de ellebogen aan weerszijden van 't boek zat hij te prevelen en te pompen, te pompen van geweld, om ze er in te krijgen. Zijn hoofd werd van buiten steeds rooder, van binnen steeds siffer. En toen opeens.... Hij schrok er van en.... schaamde zich. Een dikke druppel midden op een van al die Dirken, die hem tot wanhoop brachten.

„Ik *kan* het niet...”

Kitty, het nichtje uit Utrecht, dat bij hen logeerde, keek op uit haar boek. Het luchtte Frits werkelijk op, dat hij zijn leed vertellen kon. Maar wonderlijk genoeg begonnen Kitty's oogen te glimmen, en... heusch niet door tranen van medelijden.

„O, dat is niets. Die heb ik vijf jaar geleden geleerd en 'k weet ze nog. Dat moet je zóó doen.” En Kitty dreunde op:

Dikkie, Dikkie, Arnoud (met een flinken duw op *Ar*),

Dikkie, Dikkie, Flo.

Dikkie Flo, Dikkie Flo,

Dikkie, Ada, Wimpie, Flo,

Wimpie Flo,

Jan.

Frits zat haar verbluft aan te kijken. Toen begon hij te schateren van 't lachen.

„En hoe meer je *dreunt* en „ratelt”, hoe beter 't gaat.”

Den volgenden morgen na school kwam Frits de kamer ingestoven. „Kit, Kit, ik heb een tien voor mijn graven! En Meester zei, dat we 't allemaal maar zóó moesten leeren, de heele klas, want als je ze zookende, dan kende je ze ook gewoon. De tien is voor jou, hoor!”

